

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Este folositor ca fiecare casă creștină să aibă un sfânt ocrotitor!

Duminica primă după Rusalii este închinată tuturor sfinților, care au odrăslit în lume, ca manifestare a lucrării harului Duhului Sfânt.

Cinstirea sfinților în Biserica Ortodoxă are o dimensiune vie, în sensul în care sfinții nu sunt cinstiți doar la nivel declarativ, la nivelul mărturisirii de credință, ci această cinstire se materializează în ținerea sărbătorilor lor prin participarea la toate slujbele săvârșite în biserici în aceste zile, în participarea la slujbele închinare lor (Acatiste sau Paraclise), în închinarea la sfintele lor moaște, în cadrul pelerinajelor la locurile unde acestea sunt păstrate și în strădania credincioșilor de urma pilda vieții lor.

Această cinstire deosebită a sfinților în Biserică se întemeiază pe credința noastră că sfinții ne ajută, că ei mijlocesc înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre și că răspund la rugăciunile pe care noi le îndreptăm către ei.

Un alt mijloc de exprimare a cinstirii pe care noi o aducem sfinților este și așezarea lor ca ocrotitori ai caselor noastre. Așa cum bisericile noastre au un sfânt ocrotitor ca hram al lor și al întregii comunități, tot astfel și casele creștinilor trebuie să aibă un sfânt ocrotitor. Sfântul ocrotitor al casei are astfel rolul de a păzi pe toți cei ce locuiesc în casa respectivă și toate cele din cuprinsul ei. Tocmai de aceea, credincioșii au icoana sfântului ocrotitor al casei așezată la loc de mare cinste, această icoană fiind una de dimensiuni mai mari, de regulă pictată, având așezată înaintea ei o candelă care arde în permanență. Conștiința celor care au un sfânt ocrotitor al casei este aceea că sfântul le păzește casa, ferindu-i de toate relele, chiar și de hoși. Aceasta mai

ales atunci când cei ce locuiesc aici nu sunt acasă, știind că în casa lor este prezent sfântul ocrotitor, ferind-o de orice rău.

Sfinții ocrotitori ai caselor creștinilor sunt cinstiți în chip deosebit, mai ales în ziua prăznuirii lor, aceasta devenind ziua hramului casei. În acest sens, creștinii participă la Sfânta Liturghie, de regulă spovedindu-se în prealabil și primind Sfânta Împărtășanie, aducând prinoase care vor fi binecuvântate înadată după Sfânta Liturghie și apoi împărțite tuturor celor din biserică întru cinstirea sfântului. În ziua sărbătorii, în casa unde sfântul prăznuit este ocrotitor, se face mare praznic, putând fi invitați la masă preotul, cântărețul, rudele apropiate, vecinii și de asemenea, cei săraci și neajutorați. În această zi se poate face de asemenea și slujba sfeștaniei în casă.

Acolo unde sunt case de creștini care nu au un sfânt ocrotitor, preotul trebuie să-i îndemne pe aceștia să-și aleagă un sfânt la care au mai mare evlavie, punându-l ca păzitor al casei lor. Prilejurile în care preotul îi poate îndemna pe creștini înspre aceasta ar fi: în scaunul Spovedaniei, cu prilejul vizitelor pastorale sau atunci când este chemat să săvârșească slujba sfințirii unei case care nu are sfânt ocrotitor.

Sfinții ocrotitori ai caselor creștinilor, nu vor rămâne niciodată datori față de cei care le cer mijlocirea sau ajutorul, revărsând bogăția darurilor lor asupra acestora și ajutându-i spre tot lucrul bun și mântuirea sufletelor lor.

Pr. Lucian FARCAȘIU

PREDICA

Mărturisirea din viața mea

Duminica I după Rusalii (a tuturor sfinților)

„Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine. Atunci Petru, răspunzând, I-a zis: Iată, noi am lăsat toate și ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi? Iar Iisus le-a zis: Adevărat zic vouă că voi cei ce Mi-ați urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țarine, pentru numele Meu, înmulțit va lua înapoi, și va moșteni viața veșnică. Și mulți dintâi vor fi pe urmă, și cei de pe urmă vor fi întâi.” (Matei 10, 32-35. 37-38; 19, 27-30)

Suntem în prima duminică după Rusalii, zi în care întotdeauna se pomenesc toți sfinții, duminica tuturor sfinților. Și e firesc să se pomenească toți sfinții pentru că nu este chip de a cunoaște lucrarea Duhului Sfânt decât cea descoperită în Evanghelie prin Domnul nostru Iisus Hristos și cea descoperită în chipurile, viețile, lucrarea și ostenele sfinților. Așa cum Tatăl S-a descoperit în Fiul și Fiul a spus: „Cel ce Mă vede pe Mine Îl vede pe Tatăl”, așa Duhul Sfânt a venit să dea mărturie în inimile noastre despre Fiul și descoperă chipul Lui în inimile noastre. Iar chipul Duhului Sfânt, pe lângă mărturia Tatălui și a Fiului, care vorbesc despre El, se descoperă pe chipurile a mii și mii de sfinți și pe ale tuturor oamenilor credincioși care își pun nădejdea în Dumnezeu, pe chipurile fiecăruia se întipărește ceva din strălucirea Duhului Sfânt, a harului necreat.

Despre sfinți atâtea s-ar putea spune și cu atâta bucurie am putea vorbi, de la cei mai mari ierarhi și învățători ai Bisericii până la cei din urmă pustnici

uitați în peșteri și în crăpăturile pământului, pentru care Dumnezeu mai ținea și mai ține lumea și pe care nu-i știe nimeni, de la nebunii în Hristos care umblau prin orașe, de la Alexandria și Constantinopol, până acum, în Novgorod sau Moscova sau chiar în România, de la doctorii fără de arginți, care, prin punerea mâinilor și prin rugăciune, vindeau și tămăduiau atâția și atâția, și pentru aceasta se și numesc fără de arginți, nu primeau niciun argint, pentru că primeau de la Dumnezeu arginții harului, ai darului dumnezeiesc.

Despre cuvioșii marilor mănăstiri, despre obștile de foc, de la Avva Apollo din pustia Egiptului, despre care se spune că avea până la 2000 de ucenici, de monahi, care se împărtășeau în fiecare zi, și care erau ca îngerii, până la Pahomie cel Mare sau la mănăstirile neadormiților, ale akimiților, în care slujbele nu se sfârșeau niciodată.

Continuare în pagina 2

Pr. Sorin ILOTA

Din sumar

- ▶ Sărbătoarea Rusaliilor în conștiința credincioșilor
pagina 3, Traian Nojea
- ▶ Să primim iubirea de oameni a lui Dumnezeu!
pagina 3
- ▶ Știri
pagina 4

Mărturisirea din viața mea

Urmare din pagina 1

Multe am putea vorbi despre acești sfinți și despre cei din lume și mai multe. În primul rând mucenicii, care au început să presare pe pământ sângele lor cel sfânt și din acest sânge, ca din niște semințe, au izvorât și mai mulți mucenici, și mai mulți cuvioși, și mai mulți oameni care au vrut să-L mărturisească pe Hristos. Și după aceea pe cei care, în lume fiind, ocupați cu cele ale veacului acestuia, s-au ținut de Dumnezeu și s-au întărit în Dumnezeu și nu s-au lepădat de El și L-au căutat, și nici greutatea, nici bogăția, nici frica că se vor îndepărta de mamă sau de tată sau de copii, așa cum spune Evanghelia de astăzi: „Cel ce iubește pe mama sa, pe tatăl său, pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.” Nu exagerau cei ca Sfântul Siluan, care zicea, când era la măsura aproape desăvârșită a sa, că n-a ajuns încă la măsura tatălui său, care fusese om căsătorit, cu greutate și necazuri și îl avea tot timpul ca pe un model. Iar pe aceștia nu-i știe nimeni, de obicei pe aceștia nu-i descoperă Dumnezeu, ci îi vom cunoaște la a doua venire. Pe unii i-a descoperit, unora le-a păstrat moaștele întregi, unora le-a păstrat moaște izvorătoare de mir, pe alții îi arată făcători de minuni neîncetat prin chemarea numelui lor, pe fiecare îi cinstește și îi mărturisește Dumnezeu într-un fel.

„Cel ce va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, și Eu voi mărturisi pentru El înaintea Tatălui Care este în ceruri.” Ca să poți să dai mărturie despre minunile și lucrările lui Dumnezeu cu oamenii, cu noi, despre noi, trebuie să-ți aduci tu aminte, să ai tu tot timpul în conștiința ta, să fii conștient de valoarea și de măsura lucrării lui Dumnezeu cu tine și a aduce tot timpul, a pune înaintea noastră mărturia asta, în primul rând pe noi ne revigorează, așa cum zicea părintele Teofil: „Ce faci te face”. Dacă noi totdeauna punem înaintea noastră aceste mărturii și ne aducem aminte de ele și vedem în Vechiul Testament cu câtă atenție insista Dumnezeu pe această aducere aminte a minunilor pe care le-a făcut cu ei și întotdeauna avea grijă și spunea „să scrie aceste minuni pe care le-am făcut cu ei despre trecerea minunată din Marea Roșie, despre toate celelalte minuni pe care Dumnezeu le-a făcut cu ei.” Și nu numai să scrie, ci și să ridice altar de amintire „ca mărturie ție și fiilor tăi, ca să nu uite ce minuni a făcut Dumnezeu cu tine.”

Și lucrurile acestea par foarte atent puse de Dumnezeu în atenția poporului. Pentru noi și pentru mintea noastră limitată ar părea că Dumnezeu vrea să-și găsească loc, să nu fie uitat de popor. Nu e vorba că El avea nevoie ca poporul să nu-L uite! Ci poporul să nu uite acest chip al adevăratului Dumnezeu, Care a făcut minuni cu ei. Poporul era cel care, dacă pierdea acest chip, strica adevăratul chip al lui Dumnezeu din inima lui și se pierdea. Ceea ce a și făcut mai târziu, nu și-a mai adus aminte și a pierdut. Așa cum Dumnezeu, dând cele zece porunci, ni se zice în Deuteronom în capitolul 6: „Cuvintele acestea, pe care ți le spun eu

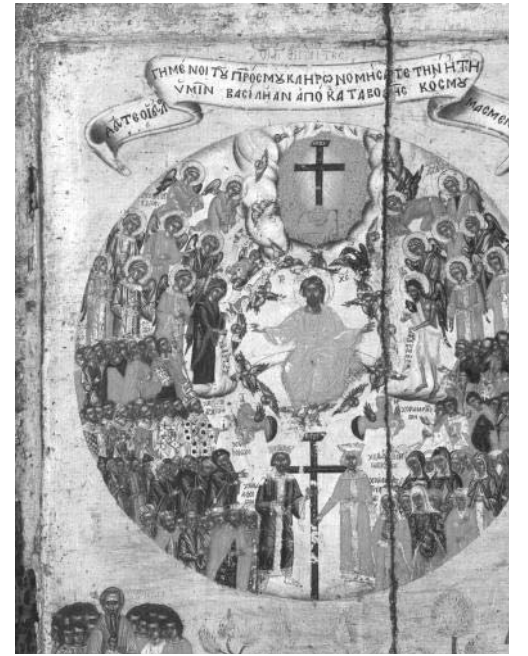
astăzi, să le ai în inima ta și în sufletul tău; Să le sădești în fiii tăi și să vorbești de ele când șezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci și când te scoli. Să le legi ca semn la mână și să le ai ca pe o tăbliță pe fruntea ta. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” Dumnezeu e de față, să ne întrebăm ce-ar face El în locul nostru.

Această atenție neîncetată asupra poruncilor lui Dumnezeu, asupra lui Dumnezeu, asta cerea atunci, și tot așa, poate și mai valoroasă este aducerea aminte a lucrărilor pe care Dumnezeu le-a făcut cu noi. Dumnezeu ne cheamă pe toți la această mărturie în înțelesul acesta, de a mărturisi ceea ce El a lucrat cu noi, ceea ce am trăit noi cu Dumnezeu, am văzut și am pipăit noi, ce știm clar și nu poate nimeni să spună mai bine ca noi, pentru că noi le-am trăit. Așa și noi, dacă noi am pune în fața noastră neîncetat lucrările lui Dumnezeu cu noi, tainele pe care le-a făcut cu noi, minunile, rugăciunile nenumărate pe care ni le-a ascultat și cele pe care nu ni le-a ascultat și am văzut în timp că bine a făcut că nu ni le-a ascultat atunci, că dacă ne împlinea rugăciunea în felul cum credeam noi atunci, nu înțelegeam sau nu vedeam sau nu descopeream lucrurile acelea sau nu întâlneam această situație. Până și rugăciunile pe care Dumnezeu pare că nu ni le ascultă putem să le folosim în timp, dacă avem înțelepciune, să- I dăm slavă și să mulțumim pentru minunile pe care le face cu noi, pentru că, dacă deschidem bine ochii, o să vedem că și acele rugăciuni părut neascultate sunt, de fapt, niște rugăciuni mai înalte împlinite cu noi. Dacă suntem sinceri și corecți, spunem: „Doamne, fă tu cum crezi că e mai bine cu mine, că, până la urmă, eu nu știu ce-i mai bine. Eu o să mă rog pentru tot felul de lucruri, de nimicuri sau lucruri mari pentru mine, dar nu știu dacă sunt bune sau rele, dacă e bine sau rău. Tu fă cum crezi Tu!” Și, de multe ori, din diferite motive Dumnezeu nu împlinește anumite rugăciuni ale noastre mari. De obicei, când cerem lucruri mari, acestea chiar sunt mari și implică și viața altor oameni și ne implică și pe noi în viața lor și, pe de o parte, încă nu suntem pregătiți și nu suntem destul de copti pentru așa ceva și putem face mai mult rău decât bine și Dumnezeu poate să amâne luni și ani, până ne împlinește acea rugămintă. De fapt, de multe ori suntem așa de siguri de ceea ce vrem și suntem hotărâți, încât de obicei ce vrem nu este duhovnicesc, ci doar o realizare cât mai bună aici pe pământ, materială, profesională, familială. De multe ori, aceste opriri sau întâmplări care ne stau în cale sau situații în care Dumnezeu pare că nu ascultă să ne treacă mai departe, acestea îți deschid pentru prima oară ochii asupra unor realități ale lumii pe care până atunci nu le-ai băgat în seamă. Începi să descoperi că ai suflet, că este ceva în tine care suferă, pe care nu l-ai crescut până atunci, care nu are aripi, pe care nu l-ai învățat să zboare niciodată, că tu puteai să ajungi așa până la sfârșit, fără să-ți dai seama că tu ai venit în lume pentru altceva decât ca să fii primul, să fii în frunte, să realizezi,

să faci, să dregi. E alt motiv pentru care ai venit în lumea asta și pe Altceeva trebuie să descoperi, pe Altceeva, cu amar, să-L cunoști și să te întâlnești cu El. Și de multe ori oamenii numai la aceste dureri mari încep să cunoască pe Altceeva, pe Dumnezeu. Și noi credem că în suferință Îi place lui Dumnezeu să se întâlnească cu noi. Nu! Este nevoie! Că nu știm să drămuim și să ne bucurăm și să mulțumim pentru bucuria pe care ne-a dat-o Dumnezeu și astfel să ne întâlnim cu Dumnezeu și să-L chemăm în viața noastră și, de multe ori Îl uităm complet atunci când avem liniște, pace, lucrurile ne merg din plin; avem o relație mai mult decât superficială cu El în momentul acela. Și abia în dureri și în necazuri, când toți ne părăsesc, când toți se uită destul de dubios la noi, abia atunci începem să vedem că sunt niște ochi mult mai buni și mai dragi care se uită spre noi și pe care noi i-am trecut cu vederea până atunci, ochii lui Dumnezeu. Să ne gândim la ochii cu care Hristos a privit la Petru, care se lepădase de El și, după ce s-a lepădat de trei ori, a auzit cocoșul cântând și și-a adus aminte Petru și s-a întors spre Mântuitorul, care era în pridvorul casei lui Caiafa. Oare ochii aceia ai Mântuitorului care s-au uitat spre Petru erau de asprime sau de ceartă? Cred că acei ochi l-au trezit pe Petru mai mult decât cântatul cocoșilor.

Parcă în durerile și în suferințele noastre și în lepădările noastre și în necazurile noastre mari, de-abia atunci avem puterea să ne întoarcem să vedem că sunt niște Ochi care ne privesc și sunt niște Brațe care ne poartă și este o Inimă care suspină pentru noi, inima lui Dumnezeu, care ne poartă pe noi înșine, care ne caută pe noi, e dragostea rănită a lui Dumnezeu care de mult ne căuta și pe care noi nici n-am băgat-o în seamă, despre care Părinții spuneau că este rănită, că n-are unde să se odihnească. Ca într-o familie în care cineva iubește, iar celălalt nu e interesat, celălalt cu ochii caută disperat să-i răspunzi măcar dintr-o privire și tu nici nu știi că celălalt te caută, habar n-ai, nu te interesează. Și nu este durere mai mare, acea iubire este rănită, n-are unde să se odihnească, iar această iubire a lui Dumnezeu care umblă neavând unde să se odihnească, găsește din când în când în câte-un om și de cele mai multe ori, din păcate, doar în greutate și necazuri, pe câte unul care se întoarce înapoi și începe să înțeleagă, începe să vadă, începe să se deschidă și aceștia, de cele mai multe ori, pe lângă cei credincioși, dar cel mai mult se întorc acești sfinți, de aceea zicem în timpul utreniei „Dumnezeu cel ce se odihnește întru sfinții Săi”.

Dar nu mai bine ar fi ca înainte de acea vreme, ca să nu fie nevoie Dumnezeu să ne poarte și prin încercări și prin ispите și prin eșecuri, să se întoarcă omul spre Dumnezeu, să dea mulțumire și slavă, să-și aducă aminte neîncetat de El, să pună înaintea lui ziua și noaptea poruncile Lui? Ba mai mult, să pună înaintea lui ziua și noaptea prezența vie a lui Dumnezeu care-l aici și acum, în Care umblăm, suntem, respirăm, să pună

înaintea lui prezența, să pună înaintea lui minunile pe care Dumnezeu le-a făcut cu el și asta e mărturia cea mai mare, s-o pui înaintea ta această mărturie, să-ți aduci tu aminte în primul rând de ce lucrări a făcut Dumnezeu cu tine până acum, și câte a făcut, și după această mărturie, sincer și fără cuvinte prea mari și complicate s-o mărturisești și altora.

Măcar aceste mărturii să le aducem înaintea sufletelor noastre neîncetat și atunci fețele noastre se vor îmbărbăta, se vor încuraja, vor ține mai cu osârdie porunca lui Dumnezeu, vor răbda mai departe, vor trece mai ușor peste toate ispitele de cuvânt, de gând, pe care le aduc oamenii, diavoliile le aruncă în mintea noastră, să ne lepădăm, să ne lăsăm, să abandonăm lupta, să ne lăsăm pradă unor ispите, unor încercări, unor gânduri murdare, unor fapte murdare. Vom trece peste acestea, pentru că totdeauna ne vom aduce aminte: „Dar cum, Dumnezeu n-a fost cu mine atunci? Nu-mi aduc eu aminte ce-a făcut Dumnezeu? Nu-mi aduc eu aminte cum mi-a vorbit Dumnezeu atunci în adâncul inimii mele? Nu-mi aduc eu aminte cum m-a scos atunci din necaz? Nu se poate să-L reneg pe acest Dumnezeu?” Părintele Stăniloae spunea că pe Dumnezeu Îl cunoaștem în situațiile concrete ale vieții. Deci dincolo de dilemele teologice, dincolo de versetele aruncate și explicate de sectari, Îl cunoaștem pe Dumnezeu din exepriențele concrete ale vieții.

Ne spun sectarii că sfinții nu trebuie cinstiți, noi spunem că am trăit cu sfinții minuni nenumărate, că sunt frații noștri mai mari care se roagă pentru noi, care ne poartă și ei pe brațele lor, care se roagă pentru noi, care ridică rugăciune de foc pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Cum să nu se roage, dacă niște apropiați, niște prieteni pentru o durere a noastră fac, se strâng în rugăciune și stau uneori noaptea întregi să se roage pentru noi? Cum să nu se roage sfinții care ardeau de drag pentru cei care nu știau și nu înțelegeau cuvântul lui Dumnezeu, care sunt frații noștri, care s-au atins de dragoste dumnezeiască, de care s-a atins aripa iubirii dumnezeiești și nu mai este întoarcere? De cine s-a atins această aripă a iubirii dumnezeiești, acel suflet nu poate să nu iubească, acel suflet nu poate să nu facă și el la fel. Și astfel mărturia noastră e mult mai vie, mult mai adevărată.

Sărbătoarea Rusaliilor în conștiința credincioșilor

După ce creștinii au fost participanți la marile evenimente din istoria mântuirii oamenilor, și, îndeosebi la Pătimirile, Moartea, Învierea și Înălțarea la cer a Mântuitorului, de care s-au putut bucura duhovnicește, prin slujbele Bisericii, au posibilitatea să simtă rodirea acestor evenimente mântuitoare la praznicul Cincizecimii sau al Rusaliilor. Publicația „Calea Mântuirii” și-a luat plăcutul obicei, de a solicita exprimarea simțămintelor legate de diferite sărbători, evenimente, personalități bisericesti etc. din partea unor credincioși, spre a-i determina și pe alții să se gândească la sensul mai profund al sărbătorilor. De mai multe ori s-au exprimat în acest sens și unii membri ai Asociației Parohiale „Calea Mântuirii” din cadrul Parohiei Ortodoxe Române Arad-Centru (Catedrala Veche – Arad). Acest lucru îl fac și cu acest prilej, prin rândurile de mai jos, pe care le dăm publicității.

Vasile Ginga: Sărbătoarea Rusaliilor înseamnă prezența Duhului Sfânt în viața noastră. Aceasta ar trebui să se cunoască prin faptul, că omul care primește Duhul Sfânt acționează în viața de zi cu zi, prin faptele, vorbele și gândurile sale, în concordanță cu învățătura lui Iisus Hristos. Dacă reușim să înțelegem ceva din Întruparea Fiului lui Dumnezeu, din acceptarea patimilor și morții pe cruce, din Înviere și din Înălțarea la ceruri, atunci cred că suntem beneficiarii lucrării Duhului Sfânt în viața noastră. Această înțelegere cred că se poate vedea mai ales prin prezența noastră la Sfânta Liturghie, prin spovedanie și împărtășirea cu Sfintele Taine, care fără echivoc atestă prezența și lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră.

Florin Băbău: Sărbătoarea Pogorării Sfântului Duh vine după Paști, atât ca importanță pentru creștini, cât și ca perioadă. Reprezintă, oarecum, ultima

parte a descoperirii Sfintei Treimi în fața oamenilor, prin pogorârea Sfântului Duh, după ce Iisus, Fiul lui Dumnezeu, s-a întrupat, a fost răstignit și a înviat. Este și momentul constituirii Bisericii lui Iisus Hristos pe pământ și începutul misiunii acesteia în lume. După aceea ne-a deschis calea Luminii, prin Învierea Sa și răscumpărarea păcatelor noastre. Iisus Hristos ne arată și modul prin care să ne pregătim pentru Împărăția cea veșnică – prin Biserică și prin Sfântul Duh, prezent și lucrător în Biserică. Aceasta să fie una din grijile noastre permanente – de a ne face vrednici de împărtășirea Sfântului Duh, pentru a primi ajutor spre mântuire și spre primirea darurilor Împărăției lui Dumnezeu.

Sorin Gheorghe: Pogorârea Sfântului Duh sau Cincizecimea, sărbătoare a începutului văzut al Bisericii, aduce în viața noastră puterea mărturisirii credinței atât de necesară în societatea zbuciumată a zilelor noastre. Curajul mărturisirii vieții noastre de creștini, ca urmare a primirii Duhului Sfânt și a conlucrării cu Dumnezeu, trebuie să se manifeste, într-o măsură mai mare sau mai mică, având înaintea noastră exemple pe Maica Domnului, pe Sfinții Apostoli și pe toți sfinții.

Această sărbătoare este și un izvor de mângâiere, pentru că deși suntem departe de sfințenia creștinilor de odinioară ne mângâie Duhul Sfânt și pe noi. Ne mângâie și în vremea bucuriilor, dar, și atunci când în necazuri re-cunoaștem în lăuntru nostru că sunt meritate, fie ca încercare, fie ca îndreptare pentru greșeli.

Când ne îndreptăm ochii duhovnicești în viața noastră și vedem acolo pereții înnegriți de mulțime de păcate, când ne va părea rău și ne vom căi și vom pune început bun, întorcându-ne la Hristos și Calea Mântuirii, spălați de necurăția inimii noastre, Mângâietorul ne va da cea mai deplină mângâiere.

Sărbătoarea Pogorării Sfântului Duh retrezește în ființa noastră dorința de a fi împreună cu toți, în Sfânta Liturghie, dar și după Liturghie prin faptele cele bune îndreptate spre aproapele. Faptele bune izvorăsc în viața noastră adevăratele comori pe care Duhul Sfânt le asează în vistieria noastră cea veșnică a Împărăției Cerului.

Florin Schneider: Prin Pogorârea Duhului Sfânt înțelegem venirea de la Tatăl a celei de-a treia Persoane a Sfintei Treimi, în chip de limbi de foc, peste Apostolii și Ucenicii Mântuitorului care se găseau atunci, împreună cu Maica Domnului în Ierusalim.

Sfântul Duh implineste promisiunea Mântuitorului, că va trimite un „Mângâietor” în lume pentru a conduce creația spre desăvârșire. Duhul dă bucurie peste cei care se pogoară și sălășluiește curățindu-i pe oameni de păcat.

Scopul lucrării mântuitoare a Duhului Sfânt, și, implicit a Sfintei Treimi este mântuirea noastră, accesul în împărăția cerurilor.

Ovidiu Dărăban: Rusaliile sau Pogorârea Sfântului Duh este cea mai veche sărbătoare a creștinătății, alături de Sfintele Paști, fiind sărbătorită încă din vremea Sfinților Apostoli.

Prin pogorârea Sfântului Duh, Dumnezeu s-a descoperit omenirii ca Treime de Persoane: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Sfântul Duh a fost trimis în lume de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru a împlini lucrarea de mântuire.

Prin Sfântul Duh, omul se sfințește și se îndumnezeiește și doar prin Sfântul Duh omul poate să trăiască în comuniune cu Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

Sfântul Serafim de Sarov spunea că, scopul vieții creștine este dobândirea Duhului Sfânt.

Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt. Treime Sfântă, slavă Ție!

George Balint: În urma misiunii pe pământ a Mântuitorului, Dumnezeu a trimis și trimite pe Duhul Sfânt ca să lucreze primenirea, înnoirea și sfințirea vieții oamenilor.

Haideți, să încercăm să fim bineplăcuți Celui de Sus, ca Duhul Sfânt să rămână asupra noastră și să ne putem bucura de darurile Acestuia. Să încercăm să nu facem rău unii altora, ci să facem bine și să ne autocercetăm, să ne curățim gândurile, simțirile. Aceasta ne ajută foarte mult, ca să participăm la Tainele Bisericii, prin care este prezent și lucrător Duhul Sfânt.

Florin Bica: O mare taină a Creștinătății este reprezentată de sărbătoarea Rusaliilor, deoarece în acel moment a apărut în istorie Biserica lui Iisus Hristos, ca realitate palpabilă, văzută. Aceasta ne-o arată Sfânta Scriptură, când ne spune, că de ziua Cincizecimii se aflau la Ierusalim mai mulți oameni, veniți din diferite părți ale lumii de atunci. Auzind predica Sf. Petru și primind lucrarea Duhului Sfânt s-au botezat câteva mii de oameni, devenind în acel moment Biserica lui Iisus Hristos.

Venirea Duhului Sfânt peste Apostoli este continuată de atunci și până în ziua de azi. Acel eveniment este trăit în Biserică de două milenii îndeosebi la Taina Hirotoniei de episcop, preot sau diacon, dar, și în Sfintele Taine ale Bisericii, și, în chip deosebit, în Taina Ungeirii cu Sfântul Mir, după Botez. De aici și legătura între oameni și veșnicia lui Iisus și a Duhului Sfânt de care pot beneficia toți oamenii, care vin la credința adevărată în Iisus Hristos.

Material realizat de
Traian NOJEA

Ce este ținerea de minte a răului și cum o putem birui

-Gheronda, ce este ținerea de minte a răului? Să-ți amintești răul pe care ți l-a făcut cineva sau să simți răutate pentru cel care ți l-a făcut?

- Dacă îți amintești răul și te întristezi când acela care ți l-a făcut o duce bine sau te bucuri când nu o duce bine, înseamnă că ai ținere de minte a răului. Dacă însă, în ciuda răului pe care ți l-a făcut celălalt, te bucuri de sporirea lui, aceasta înseamnă că nu ai ținere de

minte a răului. Acestea sunt criteriile după care te poți cerceta pe tine însuși în această privință. În tot cazul, orice rău mi-ar face altul, eu îl uit. Aruncă catastiful cel vechi în focul dragostei și-l ard.

Pe vremea luptelor de partizani din 1944, într-o zi au venit partizanii în satul nostru. Afară era foarte frig. Atunci mi-am spus în sinea mea: „Ce-or fi având să mănânce? Or fi flămânzi.

Să le duc puțină pâine”. Când le-am dus-o, ei m-au luat drept iscoadă, însă mie nici prin gând nu mi-a trecut că acolo, prin munți, ei poate că îi fugăreau pe frații mei. Ce a spus Hristos? „Să-i iubiți pe vrăjmașii voștri și să faceți bine celor ce vă urăsc” (Matei 5, 44).

(Cuviosul Paisie Aghioritul, *Patimi și virtuți*, Editura Evanghelistos, București, 2007, p. 223)

Să primim iubirea de oameni a lui Dumnezeu!

Vederea duhovnicească a lui Dumnezeu nu aparține sferei sentimentelor (simțirilor), nici planurilor optice, ci este unire ipostatică și legătură a fapturii zidite cu „Existența” nezidită a lui Dumnezeu, nu cu firea sau ființa Sa, ci cu lucrările sau energiile dumnezeiești, potrivit cu capacitatea celui ce „pătimizește” vederea duhovnicească. Atunci când Moise a cerut să-L vadă pe Dumnezeu, așa cum își închipuia el, a auzit de la El Însuși că acest lucru este cu neputință și a putut să privească numai „spatele”, care înseamnă lucrările sau însușirile dumnezeiești. Cel ce se află în vederea duhovnicească a lui Dumnezeu mărturisește că între zidit și nezidit nu există nicio asemănare și că „a-L exprima pe Dumnezeu este cu neputință, iar a-L gândi este mai cu neputință”. (**Sfântul Grigorie Teologul**)

(Gheronda Iosif Vatopedinul, *Dialoguri la Athos*, Editura Doxologia, pp. 20-21)

ȘTIRI

Hramul bisericii noi a Mănăstirii Hodoș-Bodrog

Sute de pelerini din împrejurimile Aradului, cu multă bucurie sfântă, au prăznuit hramul bisericii noi a Mănăstirii Hodoș-Bodrog, în ziua Pogorării Sfântului Duh sau a Rusaliilor, alături de viețuitoarii străvechii mănăstiri arădene Hodoș-Bodrog. Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a fost săvârșită în altarul de vară din incinta mănăstirii de un sobor condus de arhim. Nestor Iovan.

Cuvântul de învățătură cu acest prilej a fost rostit de părintele Iustin Popovici, consilier cultural al Arhiepiscopiei Aradului. Pentru început părintele a făcut o prezentare istorico-scripturistică a sărbătorii arătând importanța duhovnicească a acestei duminicii. După aceea a vorbit despre revărsarea limbilor de foc ceresc peste Sfinții Apostoli, umplându-i de o strălucitoare lumină și mult curaj, încât din oameni simpli și pescari, nepricepuți în lucrurile lui Dumnezeu și fricoși, s-au schimbat până în starea de a nu-i putea recunoaște. De asemenea, părintele a arătat conlucrarea și opera dumnezeiască a Sfântului Duh, Care lucrează și se manifestă neschimbat și astăzi în lume. Prezența Duhului Sfânt în viața Bisericii se manifestă prin harul sfințitor pe care-l revărsă prin mijlocirea Sfințelor Taine și ierurgii. La momentul împărtășirii, zeci de copii și credincioși au primit Trupul și Sângele lui Hristos.

Vecernia plecării genunchilor

După cum este tradiția, imediat după Sfânta Liturghie, s-a săvârșit Vecernia plecării genunchilor, numită astfel datorită faptului că cele șapte rugăciuni se citesc stand în genunchi.

Momentul central al acestei slujbe îl constituie citirea celor șapte rugăciuni, toate în legătură cu Pogorârea Sfântului Duh, de invocare a ajutorului Sfintei Treimi. Acestea dezvăluie misterul lucrării lui Dumnezeu în lume prin Biserică și sunt simbolul unei așteptări deosebite, dar, mai ales, se constituie într-o adevărată epicleză a Duhului Sfânt.

Autorul acestor frumoase rugăciuni, în care găsim o bogăție teologică extraordinară, este considerat Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului.

În Duminica Rusaliilor, sunt sfințite ramuri de tei înflorit și apoi sunt duse acasă, pentru a fi puse la ușă sau la icoane, în credința că vor păzi casa de furtuni, grindină și duhuri rele. Aceste crenguțe sfințite simbolizează limbile de foc pogorâte asupra Apostolilor.

O veche sărbătoare creștină

Pogorârea Sfântului Duh sau Rusaliile rememorează și actualizează în fiecare an trimiterea de către Dumnezeu, a Sfântului Duh peste Apostolii Mântuitorului adunați în Ierusalim. Pogorârea Sfântului Duh, alături de sărbătoarea Paștilor și de ziua Duminicii, este una dintre cele mai vechi sărbători creștine. Mențiuni despre Sărbătoarea Cincizecimii găsim la Sfinții Părinți și la scriitorii bisericești – precum Sfântul Irineu al Lionului († 202), Tertulian († 220-240), Origen († 253), Sfântul Epifanie al Salaminei -, cât și

în canoanele Bisericii. Canonul 43 al Sinodului de la Elvira (300), Canonul 20 al Sinodului I Ecumenic și Constituțiile Apostolice (secolul al V-lea) fac referire la acest praznic. Până aproape de sfârșitul secolului al IV-lea și începutul secolului al V-lea, Pogorârea Duhului Sfânt era prăznuită dimpreună cu sărbătoarea Înălțării Domnului la cer, așa cum apare menționată la Eusebiu de Cezareea (Viața lui Constantin, în P.G., t. 20, col. 1220). Abia după anul 400, Înălțarea Domnului era prăznuită la 40 de zile, iar Cincizecimea la 50 de zile după Paști, cele două praznice fiind astfel sărbătorite în mod separat. În vechime, bucuria sărbătorii era amplificată de catehumenii care primeau botezul în această zi, într-un cadru solemn și festiv. Tot de timpuriu se aduceau la biserică flori și ramuri de copaci, amintind de obiceiul similar practicat de către iudei la Sărbătoarea Cincizecimii în care se aducea mulțumire lui Dumnezeu pentru strângerea recoltei. Pogorârea Sfântului Duh marchează întemeierea Bisericii prin trimiterea de către Dumnezeu a Sfântului Duh în lume ca să împuternicească pe Sfinții Apostoli să vestească Evanghelia. Biserica devine o realitate văzută prin pogorârea Duhului Sfânt, iar a fi creștin înseamnă a avea pe Duhul Sfânt.

Sărbătoarea Rusaliilor la Catedrala Patriarhală

De sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt (Rusaliile) Preasfințitul Părinte Ieronim Sinaitul, Episcop-vicar patriarhal, a săvârșit Sfânta Liturghie în Catedrala Patriarhală din București, informează basilica.ro. După citirea pericopei evanghelice, Preasfinția Sa a rostit un cuvânt de învățătură. „Sfântul Apostol Petru a rostit prima sa predică în care a utilizat toate mărturiile despre Iisus Hristos din Vechiul Testament. În urma acestei predici au crezut, cum spune Sfânta Scriptură, «ca la 3.000 de suflete» și aceștia au fost îndemnați ce să facă pentru că Duhul le-a pătruns în minte și în inimă, le-a luminat ființa și au devenit credincioși lui Iisus Hristos. Și atunci Sfântul Petru le-a spus «Pocățiți-vă și să se boteze fiecare (...) și veți primi darul Duhului Sfânt». Iată cum, dintr-odată, cei care s-au botezat atunci, așa cum s-a întâmplat pe mai departe în Biserică, au primit primele două Taine, și anume Botezul și Duhul Sfânt, care se împărtășește astăzi nu prin punerea mâinilor Sfinților Apostoli cum era atunci, ci prin Sfântul și Marele Mir care este sfințit de către toți ierarhii canonici ai unei Biserici autocefale”, a spus Preasfinția Sa.

Răspunsurile la slujba Utreniei au fost oferite de Grupul psaltic „Tronos” al Catedralei Patriarhale, iar la Sfânta Liturghie a cântat Corala „Nicolae Lungu” a Patriarhiei Române. Credincioșii care au participat la slujbă au primit frunze de nuc binecuvântate, care simbolizează limbile de foc care au stat deasupra Apostolilor la Cincizecime.

Sesiune inaugurală a Sfântului și Mare-lui Sinod. Patriarhul României apreciat pentru propuneri

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul României, a adresat un cuvânt în care a reafirmat importanța sinodalității (conciliarității) ca normă canonică atât la nivel local, cât și universal, panortodox. Preafericirea Sa a subliniat faptul că sinodalitatea se împlinește la nivel sacramental, pentru a exprima unitatea în credința ortodoxă și a comuniunii Bisericii cu Hristos, Capul ei.

Patriarhul României a atras atenția asupra faptului că sinodalitatea și concelebrarea panortodoxă exprimă unitatea întregii Ortodoxii, pe când sinodalitatea la nivel local a Bisericilor autocefale exprimă libertatea lor administrativă și pastorală.

Sinodul nu trebuie să formuleze noi dogme sau sfinte canoane noi, ci trebuie să aibă o semnificație pastorală și misionară actuală, pentru a mărturisi iubirea lui Hristos pentru Biserica Sa și pentru întreaga umanitate. (...) Dacă mărturisim împreună dreapta credință, atunci primim bucuria comuniunii în iubirea Preasfintei Treimi, pe care o sărbătorim astăzi, a concluzionat Patriarhul Daniel.

Program educativ-religios la Grădinița „Palatul Fermecat” din Arad

La Grădinița P.P. „Palatul Fermecat” din Arad a avut loc marți, 21 iunie 2016, un program educativ-religios. Preșcolarii din cadrul instituției de învățământ au prezentat, cu sprijinul personalului abilitat, un program educativ-religios. Cei mai mici și mai mari preșcolari i-au încântat pe cei prezenți, precum și pe invitații lor, cu un program educativ-religios format din cântece, rugăciuni și poezie, sub coordonarea doamnei Sida-Florica Maxa. La eveniment au participat educatoarele din unitate, dar și doamna director Florea Margareta care desfășoară multe activități educativ-religioase în viața unității de învățământ.

De asemenea, unității preșcolare i-au fost dăruite ca material didactic-religios și cultural-artistic, două cărți de colorat: *Carte de colorat cu Biserica din Județul Arad* și *Carte de colorat cu imagini din orașul și județul Arad*. Lucrările au fost tipărite cu sprijinul Consiliului Județean Arad și a Centrului Cultural Județean Arad.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CONSTANTIN RUS
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Diac. CAIUS CUȚĂRU,
 Pr. CRISTINEL IOJA
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea_mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.